

ма ни истинске љубави, ни истинске среће. Тај ко хоће да се научи слободи мора да превазиђе страдања. (Ја често, међутим размишљајући на ту тему, мислим: "Господе, каква страдања! Када бисмо барем научили да превазилазимо неудобност то би већ било неко усавршавање!) Обичан народ зна ову истину и изражава

већ десило и мучити себе тиме што још није настало.) Не приличи човеку да поступа и обрнуто, то јест да се упушта у страдање (тојест да се намерно страдање излаже). Човек мора да подноси своја страдања спокојно, с поуздањем, гледајући на њих као на пут усавршавања, као на лествицу духовног очишћења. Ако је чо-

Истина је да болести, патње и недаће хришћанима доносе очишћење душе и опроштај грехова. Сваки хришћанин има свету обавезу да простодушно и незлобивог срца прихвати сваки крст који Господ положи на њега и да га високо узнесе до прославлене Голготе. Он понекад може да падне на колена услед напора и тежине, али Бог ће му послати другог Симона Киринејца, односно благодат трпљења, која ће узнети крст до Голготе.

Када подносимо телесне и душевне патње, поседујемо поуздано сведочанство да нас Бог љуби и да смо приборјани истинским чедима Божијим.

Када посетимо гробље, на свим гробовима видећемо крстове – неки су од дрвета, неки од камена, неки од гвожђа, итд. Бог даје крст свакој хришћанској души. Некоме се даје дрвени, неком камени, а неком гвоздени крст, зависно од тога шта је премудрост Божија сматрала за најбоље.

Главни циљ Господњи је спасење наше драгоцене душе, без обзира да ли ће она због тога патити. Он Сам нам даје трпљење и просветљење, како бисмо били у стању да тај крст носимо до краја.

Патње које осећамо током болести шаље нам рука доброг Бога.

сџарац Јефрем Аризонски

њу речима: "Посећивање Божије". Човек коме је послато страдање (вероватно и болест) не мора да се осећа безнадежним, али удостојеним и позваним, њему је дозвољено да страда да би се очистио. Зато ми не треба да се клонимо нашег страдања, спасавајући се од њега бекством или варајући себе. Не т понекад и од половине од страха од страдања. (Узгред, ја често говорим треба избегавати две ствари: не треба себе мучити тиме што се

веку дата телесна болест, онда он мора да уради све да би исправио грешке и отклонио и олакшао бол, колико год је то могуће. У исто време треба продубити свој духовни живот да би његов пламен одвлачио животну енергију од телесног бола. Треба умети не ослашкивати свој бол, не мислити све време на њега, него супростављати њему своју духовну усредсређеност. Ако неко каже да не уме то, онда нека се моли да му Господ да снаге.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - РАСЛАБЉЕНОГА

пренос моштију светог Саве, свети праведни Јов

св.муч. варвар Разбојник

Јн. 5, 1 – 15, зч. 14; Дай. 9, 32 – 42, зч. 43.

свети Лука Кримски

БЕСЕДА НА НЕДЕЉУ РАСЛАБЉЕНОГА

Мислим да је читав наш свет, читаво човечанство, налик на ову бању Витезду. Треба да знате да ова јеврејска реч означава „дом милосрђа“. У њему, у томе дому милосрђа, лежало је мноштво болесних, осакаћених, хромих, слепих.

Ово је слика нашег света Зар у њему нема тако много оних који су телесно болесни, као они који су лежали у бањи код Овчијих врата: хромих, обogaћених, слепих, сухих и непокретних?

О како их је само много, како их је бесконачно много! И како само жудно ишчекују исцељење! Али и за њих до дана данашњег постоји бања Витезда, „дом Божијег милосрђа“.

Али далеко више је оних који су болесни духом, тешко болесни!

Колико је оних који храмљу на обе ноге, који једва се крећући, често се спотичући и падајући на путу свога духовног живота!

О колико је духовно слепих, често чак и умишљено слепих, који

покривају и затварају очи свога срца, да не би видели Божанску светлост Христову!

Уколико су несрећни они који су лишени руку и ногу, то су још много више несрећни они који су лишени оног најважнијег – доброг и чистог срца, јер ни један орган није тако важан као што је то срце, и уколико је оно нечисто, пуно греховне прљавштине, непријемчиво је за прихватање Божије истине, светлости Христове.

А зар је мало међу нама људи са сухом душом, никада не орошаваном росом благодати Божије? И њихово срце сахне, као што сахне земља не орошавана Божијим даждом.

Али уколико је свет налик на овчију бању по мноштву духовних и телесних болесника, који жељно ишчекују исцељење, као што су тамо ишчекивали узбуркање воде, онда је можда он и назван дом милосрђа, јер се и у њему бесконачно Божије милосрђе излива на несрећни и грешни људски род. Понекада се ово пројављује тако

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

очигледно, као узбуркање воде у овчијој бањи, када после сурових гладних година, Бог благослови страдалнике богатим родом или када великим потресима свенародних несрећа, ратним страхотима Господ зауставља оне народе, на прагу погибли, залутале на пут безбожија, својевољности и гордости, за шта видимо много примера у Старозаветној историји израиљског народа.

И не само у историјским догађајима, већ се ово Божије милосрђе и брига о исцељењу и спасењу

у нашим душама и да не пропуштамо оне узвишене тренутке када, слично узбуркању воде у овчијој бањи, осетимо тихи глас анђела чувара који нам предлаже исцељење у покајању и сузама.

Само они који свагда будно пазе над својим срцем неће пропустити тренутак Божијег милосрђа и задобиће исцељење, као они који су у овчијој бањи први улазили у воду, када ју је анђео узмућивао.

Јер они, који окасне, чије су очи отежале, чија су срца затворена, који или потпуно не желе да виде

Циљ је да човек све корисно употреби за подвизавање. Да настоји да стекне унутрашњи мир. Да корисно употреби буку, имајући добру помисао. Основно је гледати на све с позитивне стране, са свиме се суочавати добрим помислима. Велику вредност има успешно постизање унутрашњег мира усред буке. А ко не успе да постигне унутрашњи мир окружен немиром, неће га постићи ни у миру. Када човек постигне унутрашњи мир, умири се све у њему и ништа га не омета. Ако му је неопходан спољашњи мир, да би се његова унутрашњост умирила, када се једном нађе у миру, дању ће узети прут да би терао зрикавце, а ноћу ће растеривати шакале, како му не би сметали. Тераће, дакле оно што му ђаво подметне. Шта мислите? Шта му је посао? Ђаво нам све приказује наопако, све док и нас не преврне на главачке.

ирей. Пајсије Свештогорац

оних који гину још више пројављује у животима појединих људи. Али спасење и избављење задобијају једино они који увек трезвено следе за делима Божијим и журе да се обогате Божијим милосрђем.

Као што су они који су лежали код Овчијих врата стално били усресређени на своје страдање и са напрегнутом пажњом очекивали тренутак када ће се вода узбуркати, тако и ми, који смо духовно болесни, стално треба да смо усресређени на то што се дешава

милост Божију, или је виде са напором, виде је касно – они закашњавају и остају неисцељени, као што су неисцељени остали они који нису успели да први уђу у овчију бању након силаска анђела Господњег.

Видите да је у овој Јеванђелској причи дата слика онога што се дешава у свету, осликано је како се даје милост Божија, дата је поука о томе како треба да журимо, свим силама да журимо да задобијемо Божију милост, а милост Божија је отворена за свакога ко је

тражи, ко је цени, ко стреми да је задобије.

Двери милосрђа се отварају пред свима који задрхте од тежине грехова својих, и погнувши главу и бијући се у груди, покају се пред Господом.

И многи су се од вас покајали у недавно прошавшем Великом Посту. Али могу ли бити спокојан за све оне који су се покајали, могу ли бити уверен да ће они у потпуности искористити овај велики дар опроштења грехова, који су задобили у тајни покајања и тајни причешћа?

О не. Не могу и морам им напоменути речи великог учитеља Цркве, св. Јована Златоустог који је овако узвикивао: „Недостојан је опроштаја онај који након причешћа поново греши; недостојан је здравља онај који након исцељења поново сам себе рањава; недосто-

јан је очишћења онај који се након очишћења поново прља“.

Дужност ми је и да напоменем још одлучније и теже речи апостола Петра: Јер ако они који побегну од нечистота свијета познањем Господа и Спаса Исуса Христа, опет се у њих заплету и буду надвладани, бива им потоње горе од првога. Јер боље би им било да не познаше Пут правде, неголи кад га познаше што се вратише од предале им свете заповијести. Њима се догодило оно што вели истинита пословица: Пас се враћа на своју блувотину, и: Свиња се окупала па се у блату ваља (2Петр. 2, 20 – 22).

Зато чувајмо у своме срцу речи Господа Исуса Христа које је рекао раслабљеноме који се исцељио: „*Не греши да ти се што горе не догоди*“

ишојереј Валеријан Кречетов **СТРАДАЊЕ БУДИ ДУХ ЧОВЕКА**

Све страда и све се мучи, што у безвучној тишини, кријући свој бол, прећуткујући свој јад, што у отвореним мукама, које нико и ништа не може ублажити. Ми не можемо да избегнемо страдања. Природно је желети да она не буду превелика. Али треба да се учимо да страдамо достојанствено и продуховљено. У томе је велика тајна живота. У томе је вештина овоземаљског живота.

Што је префињенији човек, што је осетљивије његово срце, што је саосећајнија његова савест, што је јача његова стваралачка машта, што је осетљивија његова моћ запажања, што је дубљи његов дух,

тим више он страда, тим чешће њега посећује бол у животу, огорченост и туга. Али ми често не мислимо о томе, не спознајемо да најбољи људи страдају више... И када се на нас излива бујица оскудице, муке, јада и потиштености, ми се плашимо, сматрајући то "неочекиваним", "незаслуженим" и "бесмисленим".

Али страдању је дата велика моћ прочишћавања духа и велика моћ васпитавања, јер страдање буди дух човека. (Не само "топлохладноћа" буди човека). У њему се челичи непоколебљивост човека, његова храброст, присебност и снага карактера. Без страдања не-